

Nr 406.

Av herr **Gezelius m. fl.**, om ändrad lönegradsplacering för länsjägmästare- och kamrerarebefattningarna hos skogsvårdsstyrelsen i Kopparbergs län.

Vid genomförd lönegradsplacering för vissa tjänster m. m. har, som bekant, en del ojämnheter uppkommit. Frågan om tillrättaläggandet av dessa missförhållanden har emellertid i stort ansetts böra anstå tills vidare. Vederbörande ämbetsverk ha därför i sina anslagsäskanden iakttagit den största återhållsamhet i detta hänseende. Sålunda har kungl. skogsstyrelsen för sin del icke gjort framställning om sådana justeringar annat än beträffande länsjägmästare- och kamrerarebefattningarna hos skogsvårdsstyrelsen i Kopparbergs län. Vederbörande departementschef har emellertid icke ansett sig böra tillstyrka ens dessa ur rättvisesynpunkt särskilt angelägna tillrättalägganden. För vår del kunna vi dock icke finna det försvarligt att ställa här ifrågavarande särskilt angelägna justeringar på framtiden. Som skäl för vårt ståndpunktstagande i denna fråga få vi anföra följande:

Vid skogsvårdsstyrelsernas förstatligande lades det s. k. normalprogrammet till grund vid fastställande av personal- och omkostnadsstater för de olika skogsvårdsstyrelserna. Enligt detta program kommer Kopparbergs län i storleksordning närmast efter Västerbottens, Norrbottens och Jämtlands län. Även enligt för budgetåret 1952/53 gällande personalförteckning kommer Kopparbergs län på fjärde plats. Före den nu genomförda lönegradsplaceringen var det också endast länsjägmästarebefattningarna i förenämnda tre län som voro placerade i högre lönegrad än i andra län. Då nu länsjägmästarebefattningarna icke blott i dessa tre län utan även i Västernorrlands och Gävleborgs län blivit lönegradsplacerade i Ca 37, framstår det som en uppenbar orättvisa, att länsjägmästarebefattningen i Kopparbergs län blivit placerad i lönegrad Ca 34.

Det orättvisa i denna lönegradsplacering beträffande Kopparbergs län markeras ändock icke till fullo genom förenämnda jämförelser. I själva verket förhåller det sig nämligen så, att ordningsföljden mellan ifrågavarande län icke förändras, om skogsmarksarealen i stället för normalpro-

grammet tages till jämförelsegrund. Inneböerden härav är att länens inbördes storleksordning kommit att fastställas helt oberoende av förefintliga olikheter vare sig i fråga om markernas bördighet eller virkesproduktionens värde. Det orimliga häri framgår därav, att Kopparbergs län rycker upp från 4:e till 1:a plats om full hänsyn tages till förenämnda olikheter. Statens sakrevision har också förordat upprättandet av en bättre jämförelsegrund än normalprogrammet. Vad Kopparbergs län beträffar bör dessutom beaktas den enastående ägosplittring och de säregna jorddelningsförhållanden, som äro rådande inom länet, vilka numera föranlett en mycket omfattande laga skiftesverksamhet med ty åtföljande maktpåliggande arbetsuppgifter för skogsvårdsstyrelsen och dess personal i fråga om skogsnyttjande under pågående skiften, liksom ock i fråga om utsyningar av ståndskogslikvider.

Såväl 1944 års skogsvårdsstyrelseutredning som statskontoret har tidigare funnit, att lönesättningen för domänverkets och skogsvårdsstyrelsernas befattningshavare bör vara likvärdig. Även av detta skäl måste det betecknas som en uppenbar orättvisa, att länsjägmästarebefattningen i Kopparbergs län blivit placerad i lönegrad Ca 34, under det att samtliga överjägmästare i riket och samtliga länsjägmästare i Norrland blivit placerade i lönegrad Ca 37. Länsjägmästarebefattningen i Kopparbergs län måste nämligen anses fullt likvärdig med förenämnda befattningar.

Det är sålunda synnerligen starka skäl som tala för ett tillrättaläggande av den uppenbara orättvisa, som blivit begången vid lönegradsplaceringen av länsjägmästarebefattningen i Kopparbergs län. Den omständigheten, att nuvarande innehavare av denna befattning skall avgå med pension redan nästa år, gör det även ytterligt angeläget att detta tillrättaläggande sker omedelbart utan hänsyn till de skäl, som eljest kunna tala för att frågan ställas på framtiden för att upptagas i ett vidare sammanhang.

Samtidigt med förevarande primärfråga är det för uppehållandet av skogsvårdsstyrelseverksamheten i Kopparbergs län en angelägenhet av stora mått, att den härmed sammankopplade frågan om lönegradsplaceringen för kamrerarebefattningen ävenledes bringas till en tillfredsställande lösning. Det förhåller sig nämligen så, att här påtalad orättvisa vis å vis länsjägmästarebefattningen i Kopparbergs län medfört en motsvarande, för att ej säga än mera påtaglig orättvisa beträffande kamrerarebefattningen. Denna kamrerarebefattning synes nämligen enbart av detta skäl blivit placerad i lönegrad Ca 21 liksom kamrerarna hos skogsvårdsstyrelserna i Svea- och Götaland. Det framstår därför som en naturlig gärd av rättvisa, att bägge dessa sammankopplade frågor samtidigt bringas till en tillfredsställande lösning.

I övrigt få vi hänvisa till vad kungl. skogsstyrelsen enligt statsverkspropositionen i ärendet anfört samt till motion i andra kammaren nr 547/1952.

Med stöd av vad sålunda anförts hemställas,

att riksdagen med bifall till kungl. skogsstyrelsens framställning måtte besluta att placera länsjägmästare- och kamrerarebefattningarna hos skogsvårdsstyrelsen i Kopparbergs län i lönegrad Ca 37 och Ca 23 respektive.

Stockholm den 27 januari 1953.

Birger Gezelius.

Olof Hammar.

A. Olsson.

Rob. L. Jansson
i Aspeboda.

Sven Mellqvist.